

Səməd Behrəngi

BALACA QARA BALIQ

Səməd Behr ngi
BALACA QARA BALIQ

Bakı, “Yonca”, 2024, 48 səh.

 l u: 145x210 mm

Cild: yum saq

Çapa imzalandı: 15.02.2024

T rc m u: M mm drza Afiy t

Mətni hecalayan: Sevda Bəxtiyar

Korrektor: Elsev r Muradov

Mətn dizaynı: Günay Seyidli

Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Rəssam: Didem Diyici Okur

ISBN 978-9952-38-896-1

  “Yonca”, 2024

U saq ədəbiyyatı ilə baėlı bütün təklif və iradlarınızı bu  nvanaya yazın:
yoncakitab@gmail.com

Çil-lə ax-şa-mı i-di. Qo-ca Ba-lıq dər-ya-nın di-bin-də nə-və-nə-ti-cə-lə-ri-ni ət-ra-fi-na top-la-yıb, on-la-ra na-ğıl da-nı-şır-dı:

– Bi-ri var i-di, bi-ri yox i-di. Bir Ba-la-ca Qa-ra Ba-lıq var i-di. O, a-na-sı i-lə ki-çik bir arx-da ya-şa-yır-dı. Arx də-rə-yə a-xır-dı. Ba-la-ca Qa-ra Ba-lıq-la a-na-sı-nın bir qa-ra da-şın ar-xa-sın-da, yo-sun-la-rın a-ra-sın-da ev-lə-ri var-dı. A-na i-lə ba-la sə-hər-dən ax-şa-ma qə-dər bir-bi-ri-nin da-lın-ca dü-şüb ü-zür, hər-dən baş-qa ba-lıq-la-ra qo-şu-lub, sür-ət-lə ba-la-ca bir yer-də gə-zi-şir və ge-ri qa-yı-dır-dı-lar. Qa-ra Ba-lıq a-na-sı-nın bir-cə-si i-di.

Bir ne-çə gün i-di ki, o, fik-rə get-miş-di, az da-nı-şır-dı. Kö-nül-süz və tən-bəl-tən-bəl o tə-rəf-

bu t -r -f   -z r, ge-ri qa-yı-dır-dı.  ox vaxt a-na-sın-dan xey-li ge-ri qa-lır-dı. A-na-sı  v-v l-c  e-l  bil-di ki, ba-la-sı-nın sa-d -c  ke-fi yox-dur, bu kef-siz-lik tez-lik-l  ke-öib ge-d -c k. La-kin... S n de-m , Ba-la-ca Ba-lı-ğın d r-di var-mıř...

Bir gün s -h r tez-d n, g -n ř dođ-ma-mıř Ba-la-ca Ba-lıq a-na-sı-nı yu-xu-dan o-ya-dıb dedi:

– A-na-can, s -n  bir ne-   k l-m  s -z m var.

A-na Ba-lıq göz-l -ri-ni o-vuř-dur-du, son-ra  s-n -y -r k ca-vab ver-di:

– Eh, s n d  vaxt tap-dın!.. Da-nıř-ma-ğı son-ra-ya sax-la. Yax-řı-sı bu-dur, göz-m -y   ı-xaq...

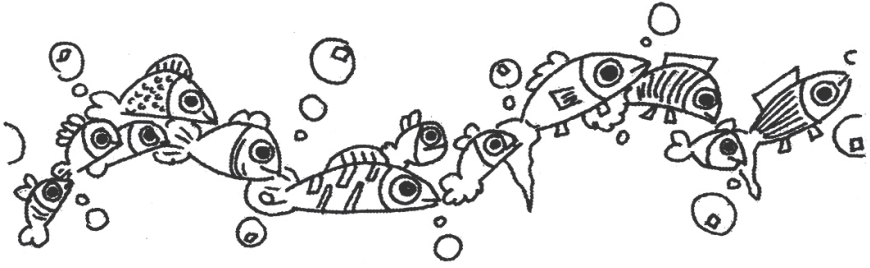

Ba-la-ca Qa-ra Ba-lıq e-ti-raz et-di:

– Yox, a-na-can, m n da-ha be-l  g z-m -yi is-t -mi-r m. G -r k bu-ra-dan ge-d m.

A-na hey-r t-l  o-na ba-xıb so-ruř-du:

– Dođ-ru-dan get-m k is-t -yir-s n?..

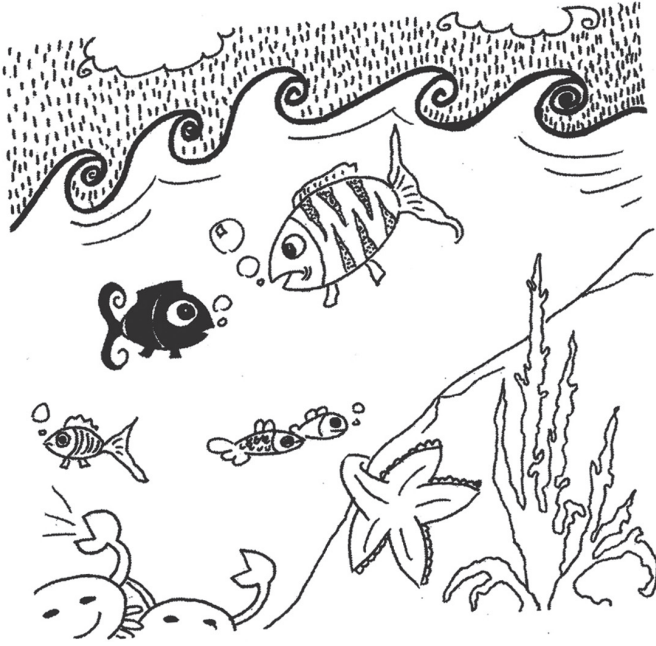
– Bə-li, a-na-can, müt-ləq get-mə-li-yəm!

– A-xı a-la-qa-ran-lıq-dan ha-ra get-mək is-tə-yir-sən?

– İ-s-tə-yi-rəm ge-dim gö-rüm arx ha-ra-da qur-ta-rır... Bi-lir-sən-mi, a-na-can, u-zun müd-dət-dir fi-kir-lə-şi-rəm ki, gö-rə-sən, arx ha-ra-da qur-ta-rır? Am-ma in-di-yə qə-dər bir nə-ti-cə-yə gə-lə bil-mə-mi-şəm. Dü-nən ge-cə-dən gö-zü-mü yum-ma-yıb hər şe-yi gö-tür-qoy et-mi-şəm. Ge-dib ar-xın qur-ta-ra-ca-ğı-nı tap-ma-ğa qə-rar ver-mi-şəm. Bil-mək is-tə-yi-rəm, baş-qa yer-lər-də nə var, nə yox...

– Mən də u-şaq o-lan-da be-lə fi-kir-lə-rə düş-mü-şəm, ba-la-can! Ar-xın nə əv-vəli var, nə a-xı-rı. E-lə gör-dü-yün nə var-sa, o-dur. Arx hə-mi-şə a-xır, am-ma qur-tar-mır.

– Yox, a-na-can, be-lə de-yil. Hər şe-yin a-xı-rı var: mə-sələn, ge-cə so-na ça-tır, gün-düz so-na ça-tır, həf-tə, ay, il... Mə-gər bun-la-rın so-nu ol-mur?..

Ba-la-ca Qa-ra Ba-lı-ğın qı-zı-ş-dı-ğı-nı və dil-bo-ğ-a-za qoy-ma-yıb da-nı-ş-dı-ğı-nı gö-rən A-na Ba-lıq de-di:

– Boş-boş söz-lə-ri kə-na-ra qoy, dur gəz-mə-yə çı-xaq. İn-di da-nı-ş-maq yox, gə-zib-do-laş-maq vax-tı-dır.

– Yox, a-na, mən be-lə gə-zin-ti-lər-dən yo-rul-mu-şam. Bu-ra-dan u-zaq-laş-maq və baş-qa yer-lər-də nə-lər ol-du-ğ-u-nu bil-mək is-tə-yi-rəm. Bir-dən zənn e-dər-sən ki, bun-la-rı mə-nə kim-sə öy-rə-dib, yox, a-na, çox-dan bu fik-rə düş-mü-şəm. Əl-bət-tə, on-dan-bun-dan çox şey-lər öy-rən-mi-şəm. Mə-səl-ən, bu-nu ba-şa düş-mü-şəm